

en stærkt forøget Udgift til en stærkt forøget Indtægt. Det gælder saaledes med Hensyn til Statsbanerne og med Hensyn til Telegrafvæsenet. Paa Postvæsenet har der ligeledes været nogen Forøgelse af Indtægten, dog er der den forøgede Udgift langt den overvejende. Jeg mener altsaa, at det er praktisk at holde Stats-erhvervene ude.

Jeg skal ikke trætte med lange Opregninger af Tal, men efter min Beregning staa Statserhvervene efter Tillægsbevillingsloven saaledes, at vi, hvis Forholdene i det kommende Aar bliver nogenlunde som i det foregaaende, kan regne med, at Statserhvervene nogenlunde vil balancere, d. v. s. at forøget Indtægt og forøget Udgift der vil gaa lige op. Det er imidlertid en Forudsætning, som jeg er mig vel bevidst ikke vil slaa til, jeg er overbevist om, at Forholdene bliver ugunstigere for Statserhvervene i det kommende Aar, end de har været. Jeg skal blot nævne med Hensyn til Statsbanerne, at den stærkt forøgede Indtægt af Godstrafikken for en meget stor Del har opvejet den stærke Stigning af Brændselspriserne m. m., men jeg antager, at Statsbanerne er naaet til Højdepunktet af deres Ydeevne i saa Henseende, og at man, hvis Brændselspriserne skulde stige, hvad de absolut vil, saa at de bliver endnu højere end de Priser, som Statsbanerne har betalt for Kul i det forløbne Finansaar, ikke vil kunne paaregne en lignende Stigning i Indtægt til at opveje Forøgelsen i Udgift, paa ingen Maade! Men nu holder jeg mig til Forholdene, som de er, og saa vil jeg mene, at vi kan regne Statserhvervene under eet som omtrent givende Balance. Det naar vi imidlertid kun paa Grund af den meget store Indtægt, som Mønten har givet. Deri er der ogsaa noget ekstraordinært, som neppe vil komme igen. Mønten har givet et Overskud paa ca. 2³/₄ Mill. Kr. Statserhvervene holder jeg altsaa ude. Ligeledes holder jeg ude Udgifter, som vedrører Statsgælden, baade Udgifter til Stiftelse og til Afbetaling af Gæld og de Beløb, der er paa Tillægsbevillingsloven som Forøgelse af Renter af Statsgæld, det er nemlig Beløb, som gaar igen paa Finansloven. Ligeledes holder jeg ude Udgifterne til Sikringsstyrken

og de Brøkdeler af Udgifter, der er til Indenrigsministeriets sociale Foranstaltninger, som, om end kun for en meget ringe Del, dækker det Beløb af 20 Mill. Kr., Regeringen har anført i sin Oversigt her. Holder jeg alle disse Ting ude, naar jeg dog til, at denne Tillægsbevillingslov, bortset fra Genbevillingerne — dem tager jeg intet Hensyn til, idet vi plejer at regne med, hvad Erfaringen som oftest godkender, at til Genbevillinger i Regelen svarer et lignende Beløb af ikke forbrugte Bevillinger —, giver en Merudgift paa omtrent 8 Mill. Kr. i Stedet for Regeringens 6 Mill. Kr. Trækker jeg det Tal fra de 65,9, faar jeg 57,9 Mill. Kr.

Det næste, man maa fæste Opmærksomheden ved, er den Opgivelse, Ministeriet har givet os paa Spalte 2773 angaaende tre store Hovedposter, hvor Merudgiften vil blive betydelig. Det opgives, at Dyrtidstillæget under Finansministeriet vil blive 8 Mill. Kr. Som ærede Medlemmer vil erindre, var det oprindeligt ansat til 5 Mill. Kr., men den fungerende Finansminister gjorde den spøgefulde Bemærkning, at han havde gjort en Række meget kostbare Besøg i Finansudvalget, og han anslog hvert Besøg til omtrent $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Jeg er ikke vis paa, at den højtærede Minister endda ikke har været for beskeden i dette Overslag, i alt Fald er Udgiften ved samtlige Besøg blevet 3 Mill. Kr. For de militære Ministeriers Vedkommende anslaaes ca. 5 Mill. Kr. maanedlig, altsaa 60 Mill. Kr. Jeg maa maaske benytte Lejligheden til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, som forleden Dag i Landstinget i Anledning af et privat Lovforslag om en Værneskat holdt en Tale, der indeholdt en opsigtvækkende Udtalelse, som jeg dog ikke her skal komme nærmere ind paa. Men i denne Tale nævnede den højtærede Minister ifølge Referat — jeg har ikke set Fortrykket —, at han anslog den samlede Udgift til Militærvæsenet i det Finansaar, vi befinder os i, til omtrent 90 Mill. Kr. — (*Finansministeren* [Brandes]: Det var for det forrige Finansaar: 1915—16). Saa har jeg været forkerkt underrettet, og saa kan jeg spare mig Spørgsmaalet. Jeg vilde ellers have spurgt den højtærede Minister, hvorledes han kommer til dette Tal,